

Respect pentru nașterea și

FETE

și

Seciori de

Impărați

BASME ROMÂNEȘTI REPOVESTITE
DE RĂZVAN NĂSTASE

Libris .RO

Respect pentru oameni și cărți

FETE
și
feciori de
Împărați

Basmе românești repovestite de
Răzvan Năstase

Ilustrații de
Silvana Frînculescu

CURTEA & VECHЕ

Cuprins

Păsărea Măiastră / 5

Aripă-Frumoasă / 17

Niculcea / 31

Făt-Frumos și fata lui Roșu-Împărat / 37

Floarea și Florea / 45

Cele trei rodii aurite / 53

Împărăția Arăpușchii / 65

Pătru Făt-Frumos și Staticot-Barbă-d-un-cot / 73

Porcul cel fermecat / 83

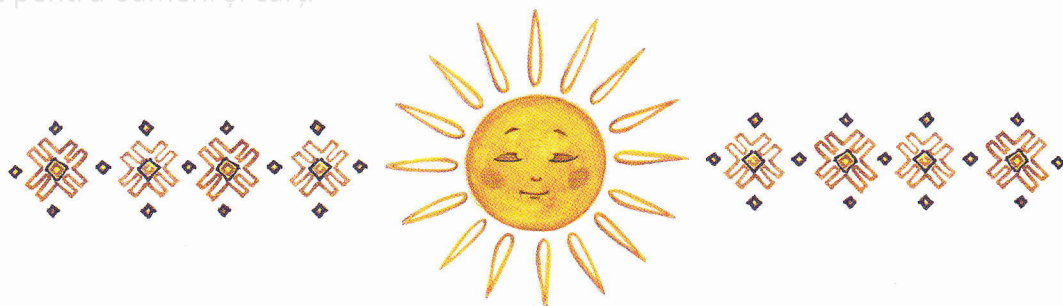

Libris .RO

Respect pentru oameni și cărți

Măiestria

A fost odată un împărat evlavios și bun, care avea trei feciori. Pe lângă multe bunătăți ce făcuse oamenilor din împărăția lui, a ridicat și o mănăstire cum nu s-a mai văzut. A împodobit-o cu aur, pietre nestemate, stâlpi de marmură, într-un cuvânt, cu tot ce era mai scump și mai frumos. Cu cât se bucura împăratul de frumusețea ei, cu atât se întrista că nu putea să o termine, căci turnul se surpa.

— Cum se poate, zise împăratul, să nu pot sfârși o sfântă biserică? Am cheltuit aproape toată averea țării, și ea nu este încă gata.

Dădu de veste în țară că orice meșter care va putea să-i ridice turnul va dobândi de la el mari daruri și dregătorii. Pe lângă aceasta, porunci ca în toate bisericile să se facă rugăciuni ca să se îndure milostivul Dumnezeu să-i trimită un meșter bun. A treia noapte visă împăratul că, dacă va aduce cineva pasărea măiastră de pe tărâmul celălalt și-i va așeza cuibul în turn, se va putea face mănăstirea cu totul.

Le spuse fiilor săi acest vis, iar ei se întreceau care să plece mai întâi. Atunci, împăratul le zise:

— Să se ducă fiul meu cel mai mare; și dacă nu va putea să izbutească el, să se ducă următorul, și tot așa, până când Dumnezeu își va arăta mila.

Copiii tăcură și se supuseră, iar feciorul cel mare se pregăti de drum. Merse ce merse, și după ce trecu de hotarele împărăției, se opri într-o

dumbravă frumoasă. Făcuse focul și aștepta să se gătească mâncarea, când văzu înaintea lui un vulpoi care-l rugă să-și lege ogarul, să-i dea și lui un codru de pâine, un pahar de vin și să-l lase să se încălzească la foc. Fiul împăratului, în loc să-l asculte, dădu drumul ogarului, care porni după el. Atunci, vulpoiul făcu un semn asupra lui și-l schimbă în stană de piatră.

Văzând împăratul că fiul său cel mare nu se mai întoarce, ascultă rugămintea fiului mijlociu și îi îngădui să meargă și el. Acesta păți însă ca fratele mai mare.

Împăratul căzu pe gânduri, văzând că, după atâta vreme, fiii săi nu se mai întorseseră nici cu pasărea măiastră, nici fără. Atunci, fiul cel mai mic îi zise:

— Tată, iată că a trecut mult de când frații mei cei mari au plecat să aducă pasărea măiastră și nu s-au mai întors. Te rog să mă lași și pe mine să-mi încerc norocul. Dacă voi izbuti, te vei bucura, tată, că ți se împlinește dorința.

— Frații tăi cei mari, zise împăratul, după cum se vede, n-au putut să facă nimic pentru a aduce acea pasăre măiastră, ba poate au și murit, că sunt duși de atâta vreme și nu se mai întorc. Eu sunt bătrân. Dacă vei lipsi și tu, cine să-mi dea ajutor la greutatea împărăției, și dacă voi muri, cine să se suie pe scaunul meu, dacă nu tu, fiul meu? Rămâi aici, dragul tatei, nu te mai duce!

Mezinul însă ținea morțiș să plece.

După multe rugăminți și stăruințe, împăratul se înduplecă și-i dădu voie. Își alege calul care-i plăcu din grajdul împărătesc, își luă un ogar să-l aibă de tovarăș, merinde de ajuns și plecă.

După un timp, sosiră amândoi fiii cei mai mari ai împăratului, aducând cu ei pasărea măiastră și o slujnică pe care o făcură găinăreasă. Toată lumea se mira de frumusețea fără seamăn a acelei păsări, ale cărei pene străluceau ca oglinda la soare; pasărea se așeză în turnul bisericii în cuibul ei, iar turnul nu se mai surpă. Un lucru era însă ciudat: pasărea părea a fi mută, căci nu cânta deloc, spre mâhnirea împăratului și a tuturor celor care treceau pe acolo.

Locuitorii începuseră a uita de fiul cel mic al împăratului, atât de mare le era bucuria că li se adusese pasărea măiastră, iar turnul nu se mai surpase, și astfel biserica se putuse construi; numai împăratul era amărât în sufletul său că nu este de față și fiul cel mic. Într-una din zile veni găinăreasa și-i zise:

— Mărite împărate, toată cetatea se minunează de glasul păsării măiestre; cum a intrat azi de dimineață în biserică un cioban, pasărea a început să cânte și s-a înveselit. Asta este a doua oară de când, cum intră acel cioban în biserică, pasărea cântă; cum iese el, ea tace.

— Să se aducă acel cioban înaintea mea chiar acum!

— Măria ta, ciobanul este străin, nimeni nu-l cunoaște. Fiii Măriei Tale ar fi pus paznici să-l prindă.

— Taci, zise împăratul, nu vorbi de fiii mei, căci nu ți se cuvine!

Împăratul puse și el câțiva slujbași să pândească și, cum îl vor vedea pe cioban, să pună mâna pe el și să-l aducă înaintea lui.

Nu se mulțumi cu atât, ci el însuși se duse la biserică pentru a auzi cu urechile sale cântecul minunat al păsării și a-l vedea pe acel cioban tânăr; de n-ar fi fost de față, s-ar fi pornit o luptă crâncenă între slujitorii săi și oamenii puși de fiii lui să-l prindă pe cioban. Atunci, împăratul porunci să-l aducă pe acel cioban la palatul său, pentru că simți el ceva anume când îl văzu așa de tânăr, blând, smerit și cu chip de voinic.

După ce ieși din biserică, împăratul se duse la palat, pentru că inima îi zicea că trebuie să fie ceva cu acel cioban. Cum îl văzu, împăratul îi zise:

— Ia spune-mi, flăcăule, de unde ești? Cum s-a întâmplat de ai venit pe-aici?

— Istoria mea, luminate împărate, este lungă. Am și părinți, și frați. Ca să-ți povestesc cum am venit pe-aici și de unde sunt, îmi trebuie mult timp. Dar dacă voința Măriei Tale este să știi, sunt gata. Chiar mâine în zori voi veni la Măria Ta. Acum este târziu.

— Bine, voinice; mâine-dimineață te aștept.

A doua zi, ciobanul veni și așteaptă porunca împăratului, care-l chemă înaintea lui.

— Ia spune-mi, flăcăule, de ce cântă pasărea măiastră cum pui tu piciorul în biserică și tace când ieși?

— Luminate împărate, lasă-mă să-ți povestesc toată istoria mea!

— Te ascult, povestește-mi tot ce vei vrea!

Atunci, ciobanul începu:

— Am tată și frați. Am plecat din casa părintească pentru a face o faptă dorită de tata, căci era trist. După o călătorie de câteva zile, am ajuns la o câmpie frumoasă, de unde se deschideau mai multe drumuri. Acolo m-am hotărât să fac popas. Mi-am făcut un foc bun, am scos merinde, și când era să mă așez la masă, mă trezesc cu un vulpoi lângă mine. Parcă ieșise din pământ.

— Te rog, zise el, lasă-mă să mă încălzesc și eu la focul tău, că, uite, tremur de-mi clănțănesc dinții în gură. Dă-mi și o bucată de pâine și un pahar de vin, să-mi potolesc foamea și setea! Ca să măncânc în liniște și să mă pot încălzi fără frică, leagă-ți ogarul.

— Prea bine, i-am zis, poftim la foc; uite mâncare și băutură, ia cât vei pofti.

Apoi am legat ogarul și ne-am așezat amândoi lângă foc, povestind. Din una, din alta, îi spun unde mă duc; ba încă îl și rog, dacă știe, să-mi spună cum să fac, cum să dreg, să împlinesc slujba.

— Stai fără grijă, îmi zise vulpoiul. Măine-dimineață plecăm amândoi și, dacă nu te-oi face eu să izbutești, să nu-mi spui pe nume.

Am stat la foc, ne-am ospătat ca niște prieteni, apoi vulpoiul își luă noaptea bună și pieri ca o nălucă. Tot frământându-mi mintea să știu cum a venit și cum s-a dus, am adormit.

A doua zi, m-a găsit uitându-mă la niște stane de piatră ce închipuiau doi oameni, doi cai și doi ogari. De cum l-am văzut, ne-am pregătit de drum.

RO
www.prima.ro

Aripă FRUMOASĂ

